Húsfrúgvin í Húsavík

Var olgmarugenta í Skúvoy, goymdi at ney-
tum, svomnadi, (framdi) (~~droymdi~~) lokklost hoyra, at eitt
ropadi: til einar a gullinum“. — fann gull-
horn, sum Sigmundur hevdi átt, fór út við tí og
fekk lîstir at hon skildi taka eina bygd og hon
valdi Húsavík við ollum hartil hoyrdi. Hon ~~lat~~
mínadi hûrini úr Norra, smíðadi hár, komu heil rekandi
hadan allt uttan kalvin Gjovarabogin, sum hon
morgunin eftir, tey vóru bygd af blokkunum; hár vó-
ru, sum at goyma sengum og knívarði. hetta var
„Stórastova“ sendur eitt sindur aft ti eini. Hon hevdi
„nikin at dráaga grótið til allt verkið til hoyladu
og kirkjugard, og tá ið hann kom við seinasta steinin
burtur til kirkjugarðin, slitnadi hálsin, steinurin stendur
enn á Tokkunyrini, nikurin leyp tá í „litla vatn“, og
lovar hár enn. Hon vár ill kona, bleindi fíri tolinum
arbeidskonuna; setti eina livaadi nidur í teig, tá at hon

—

Betra gró hon í „Brunnildu hegg“ hon át Brunilda. Tá ið
húskallar bóru hatanar, fingu teir ikki meiri, men tá ið
teir drógu teir eftir sær var hon blíð. Húsfrúgvin spurdi
arbeitskonu hvat slikkast hon vildi velja: kálvin ella
valgarðin? hon svaraði: inong gjørt gretum at hálsi
at spíga omman og aftan, skamm fáið eitt valgarð
hann fellur mær ikki; so fekk hon valgarðin, sum
henni dámdi best. Hon lat byggja í Skarvanes eina tróð,
(hevdi fjós í brekkuni). Ólavur sonur hennar og Rinnvaldur sonarson
fóru bóðin í kvíggjagili, um
hann átti dottur, (logmátur í Dali tá Róaldur, sum hann gekk bártur í Sagfe
ánd við Skarvanes, hesin sonur var giftur við dottur Rinnvalda; tá ið
hesin skaðin burtt til Ráarst í Dalo, og spurdi hann, um tað barn
skaldi arvu sum var í módurlívi, tá ið fadirin dogdi; „fullan
og allan arv“ svaraði hann aftur; hon sigur tá: nú mist til
hetta, allir til, ið hoyra“, og tá svímadi hon, hann helt tá:
vel narrað hon meg“: sonurin, hon fødd, at Ásbjørn). Ásbjørn
var físsur madur, sum tók ~~ton~~ tolv merkurnar frá fjall og til fjørð
hans. hin aman frá Húsavík, frá Rinnvaldi abbanum.) Teir búdir

LJ